Ч. 113. Чернівцї, пятниця дня 23. вересня (6. жовтня) 1905 р. Рочник XXI.

ВИХОДИТЬ в ЧЕРНІВЦЯХ
що середи, пятницї і недїлї,
з тижневим додатком
„РУСКА РАДА“.
Редакция, адміністр. і експедиция
при улици Петровича ч. 2.
Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациї неопечатані вільні від оплати почтової.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“
разом з „Рускою Радою“:
на цїлий рік . . . . . 20 К. — с.
„ пів року . . . . . 10 „ — „
„ чверть року . . . . 5 „ — „
„ місяць . . . . . 1 „ 70 „
Поодиноке число „Буковини“ 16 сотиків.
Передплата і належитість за інсерати платні в Чернівцях.

ЦАРСЬКЕ VETO.

(X) В столици тюрми народів вимірено новий поличник цивілїзациї!

В резиденциї надневського деспота, збудованій на козачих кістках і трупах порішено — як доносять російскі часописї—що знесенє постидного указу із 1876 р. є річию несвоєвременною. Здоймленє печати із уст трийцятьмілїонового народу, на яку не здобув ся нї один найбільш варварский народ всего сьвіта признано „в висших сферах“ отже в царськім окруженю річию не на часї. Вже рік минає від хвилї, яка у цїлій Росиї, де лиш живуть Українцї, піднялись резолюциї в справі освободженя українського слова. За ними пішли безчисленні ходотайства. Українська депутация звернула ся навіть до предсїдателя комітету мінїстрів С. Ю. Вітте, який дав прихильну відповідь. Остаточно прийшов комітет мінїстрів до постанови, щоб справу указу із 1876. р. піддати ревізиї. При тім комітет мінїстрів поступав надзвичайно обережно. Звернув ся о опінїї до унїверзитету харківського й київського, до київського ґен. ґубернатора Кляйґельса і до Петерб. Академії наук. Від усїх сих чинників наспіли знов прихильні відповіди, так що комітет мінїстрів не міг ховатись нікому поза плечі і мусїв сам видати якесь рішенє.

Поки що випущено із тюрми чотирох українських евангелистів. Се могло уходити за добру заповідь для знесеня указу із 1876.

Давано полекші всїм иньшим народам, порішено дати навіть Полякам і Литовцям рідну школу, Полякам навіть на українській земли, а тимчасом Українцї ждали, а тимчасом українські сини конали на манджурских полях а про полекші Українцям не чув нїхто й слова, хоч їх на Українї певно надїялись.

Вкінци приходить вістка, що із царського престола обмитого кровію тисячних закатованих жертв — впало із уст „послїдного із Романових“ слово удержуюче постидний указ із 1876. р. на глум культурі й науцї, навіть в супереч опінїї такого реакціонера, як ґен. Кляйґельс... Отсе традицийна плата Українї від царя-деспота, який не уступає перед нїчим лиш перед силою, якою й сам руководить ся!

Та „інеситий скує душі живої“. Лапа московского самодержця України вже не задавить. А коли визвіл українського слова не на часї в державі, вкритій лїсам шибениць, скоррумпованій злодїйствами і безправством чиновничої банди, ославленій побоями хулїґанів і кишенівскими й бакіньскими різнями, то український народ зуміє приложити руку до того, щоб на руїнї варварскої деспотиї зацвила свобода для всїх народів, отже і для него.

РАДА ДЕРЖАВНА.

Понедїлкове засїданє розпочало ся о 4. год. по пол. Після відчитаня інтерпеляций і довершеня доповняючих виборів до комісий розпочав дальшу дискусию над заявою правительства, віденьский бурм. пос. Люеґер. Після полеміки із попередними социял-демократичними речниками, в якій боронив віденьский маґістрат перед починеними закидами що до обманьств виборчих, а династию і архикнязїв перед виводами Пернерсторфера, заявив, що в справі угоди з Угорщиною стоїть на тім самім становищи як социялїсти. Годї робити концесиї для Угорщини коштом Австриї; се треба рішучо зазначити і як до єдиного средства на се стреміти до заведеня загального, рівного і тайного голосованя. Також треба стреміти до визволеня народів, угнїтаних Уграми. Однак австрийский парлямент не в силї залагодити питаня національного і язикового, коли не може перевести реформи реґуляміну. Отже як тут, так і на Угорщинї треба палату розвязати і октроювати загальне, рівне безпосереднє і тайне голосованє. Дав би Бог, щоб се сталось як найшвидше! — Мабуть не треба додавати, що промову Люеґера переривали безвпинно социялїсти головно, тодї як виявляв свою льояльність той сам Люеґер, що свого часу висилав товпу, щоб вона демонструвала під Бурґом, як цїсар не хотїв затвердити Люеґера на бурмістрівскім кріслї. Слїдуючий бесїдник пос. Дважак виказував, що в Австриї дїє ся все тільки під погрозою Нїмцїв. Про се сьвідчить і справа креованя ческого унїверзитету в Бернї, яка довела колисьту до проливу крови, що потекла під шаблями голоти званої берненьскою полїциєю. Посли Ерлєр і Поммер грозили прямо зруйнованєм евентуального ческого унїверзитету в Бернї. Характерно й те, що до того руху прилучили ся нїмецкі посли, котрі говорять, про справедливість супроти иньших. Коли не поможуть слова остороги тодї будуть мусїли Чехи хопити ся знов за найострійші средства. — Як третий бесїдник промовляв голова руского клюбу, пос. Ю. Романчук. Шкода, що під адресою Мадярів посипалось тільки погроз і лайок. Красше булоб розважити цїлу справу холодно і поставити Мадярів перед альтернативу — або нехай обі половини держави лучить звязь туга але справедлива, а як нї, то треба нинїшну слабу — зовсїм перетяти. Треба справу повести так, щоб митових і торговельних договорів не відновлювано що кождих десять лїт, а квоту повинно ся установити після числа населеня. Требаб перемінити основно також і систему делеґаций і перевести рівноправність народів по тім боцї Литави. Справу язикову требаб і в Австриї управильнити, але не через краєвий закон, тільки через державну уставу... Причиною теперішного безладя в Угорщинї і Австриї є те, що правительство не веде полїтики будучности тільки хвилевих користий... Бесїдник основно обговорює заяву президента кабінету і не вірить тому, неначеб становище правительства супроти партий в нїчім не змінило ся. Тимчасом правительство перше Русинів занедбувало, а тепер їх іґнорує, коли иньші сторонництва можуть виказати ся хоч частинними успіхами. В Галичинї дїє ся тільки те, чого забажає пануюча польска партия, а для Русинів не робить ся нич. Після полеміки із онодїшними

---

1) Леонїд Андреєв. **Брехня.**

Перевів Володимир Лїтиньский.

— Ти брешеш! Я знаю, ти брешеш!

— Та чого ти кричиш? Чи-ж треба, щоби нас чули?

І тутки вона брехала, бо я не кричав, а говорив зовсїм тихенько, держав її за руку і говорив тихо, тихо і се отрутне слово „брехня“ шипіло, немов маленька змійка.

— Я тебе люблю — говорила вона дальше — і ти повинен вірити. Чи-ж се не впевняє тебе?

І вона поцїлувала мене. Та коли я хотїв її зловити і притиснути до себе, її вже не було. Вона пішла з напів темного коритара, а я знов потягнув в слїд за нею туда, де кінчив ся веселий празник. Почім зазнаю, де се було? Вона сказала, щоби я прийшов сюда і я прийшов і бачив, як всю ніч крутили ся пари. Нїхто не підходив до мене. не говорив зі мною, і всїм чужий сидїв я в кутї біля музикантів. Прямо на мене було звернене горло великої, мідяної труби і сюда ричав хтось запертий і через кожді дві мінути уривисто й грубо сьміяв ся: хо-хо-хо.

Часом до мене приближала ся біла, пахуча хмарка. То була вона. Не знаю, як вона вміла мене голубити незамітно для людий; тільки на одну коротеньку хвильку її рамя притискало ся до мойого, на одну коротеньку хвильку я видїв, опустивши очи, білу шию в прорізї білого одїння. А коли я підіймав очи, то бачив профіль такий білий, гострий, правдивий профіль, який буває в задуманого ангела над могилою вбитого чоловіка. І її очи я бачив. Вони були великі. жадливі сьвітла, гарні і спокійні. Зїньки чорнїли окружені голубою обвідкою і скільки я не вдивляв ся в них вони були все такі ж чорні, глубокі, непроникливі. Може бути я так не довго глядїв в них, що серце не вспіло ще зробити нї одного товчка, однак я нїколи так глибоко і страшно не понимав, що значить безкрайність і нїколи з такою силою не відчував її. Зі страхом і болем чув я, як все життє моє тоненьким лучем переходить в її очи, поки я не став чужим для себе самого, опустїлим, безголосним — майже мертвим. Тодї вона відходила від мене, забираючи з собою моє життє і знов гуляла з кимсь високим, чванливим, гарним. Кожду дрібницю я вивчив в нього: форму його одїння, широкість піднятих рамен, рівномірний мах віддїленого пасма волося — а він своїм безчисленним, недоглядним поглядом, немов вдавлював мене в стїну, і я робив ся таким самим плоским і неістнуючим, немов стїна.

Коли сьвічки почали гаснути, я підійшов до неї і сказав:

— Пора їхати. Я проведу вас.

Та вона здивувала ся.

— Адже-ж я їду з ним — і вона показала на високого і гарного, який не глядїв на нас. І відпровадивши мене до пустої кімнати, поцїлувала.

— Ти брешиш — сказав я тихенько.

— Ми сьогоднї побачимо ся. Ти повинен прийти — відповіла вона.

Ізза високих криш глядїв зелений, морозяний ранок, коли я їхав домів. На цїлій улицї було тільки нас двох: візник і я. Він сидїв, похнюпившись, сховавши лице, а за ним сидїв понурившись і я, закривши лице по самі очи. У візника були свої думки, а в мене свої, а там за грубими стїнами спали тисячі людий, а в них були свої сни і думки. Я думав про неї і про те, що вона бреше, та про смерть і менї здавало ся, що сї неясно осьвічені стїни вже бачили мою смерть і тому вони такі холодні і прямі. Не знаю про що думав візник. Не знаю про що мріли закриті стїнами. А вже-ж й вони не знали, про що я думаю і мрію. І так ми їхали по довгих і прямих улицях. Ранок піднїмав ся ізза криш, все кругом було непорушне і біле. Запашна хмарка наблизилась до мене і прямо в моє ухо сьміяв ся хтось запертий: хо-хо-хо...

II.

Вона збрехала. Не прийшла і я дурно ожидав її. Сїрий, однаковий, застиглий сумрак спускав ся з темного неба, я не знав, коли смерк перейшов в вечір, а вечір в ніч і думав, що всьо се була одна довга ніч. Все тою самою ходою, рівномірною, однаковою ходою довгого ожидання я ходив в зад і в перед. Я не підходив близько нї до високого дому, в якім жила моя люба, нї до склянних його дверий, що жовтїли під желїзним піддашем, а все тою самою рівномірною ходою ходив по протилежній сторонї — там і назад, там і назад. Ідучи вперед, я не зводив очий з склянних дверий, а повертаючи назад, я часї то зупиняв ся, обертав голову і толснїг колов моє лице гострими голками. І такі довгі були вони, сї гострі, холодні голки, що проникали до самого серця і кололи його сумом і гнївом безсильного ожидання. Від ясної півночи до темного півдня гнав свобідно холодний вітер, із свистом грав ся на обледенїлих кришах і зриваючись з відтїля сїк моє лице гострими, маленькими снїжинками і дрібно стукав в шиби пустих лїхтарень, де згинало ся одиноке, дрожаче від холоду жовте полумя. Менї жаль було самітного полумя, що жило тільки ночию і я думав, що ось-де на сїй улицї кінчить ся все життє, й коли я піду, то тільки снїжинки будуть снуватись по пустім просторі, а жовте полумя буде все дрожати і згинати ся — в самотї і холодї.

Я ожидав її, а вона не приходила. І менї здавало ся, що самітне полумя і я, ми подібні до себе і тільки моя лїхтарня не була пуста: в тім просторі який я міряв своєю ходою, часом показували ся люди. Вони нечутно виростали за моїми плечима, великі і темні, йшли біля мене і сїріючи, неначе мари, нагло щезали за гострим рогом білого будинку. І знов виходили вони ізза рога, рівняли ся зі мною і поволи тонули в сїрім просторі, повнім безшумно падаючого

виводами ґр. В. Дзєдушицкого, приступив до справи унїверзитетскої, заявляти, що требаб як найшвидше оснувати три не нїмецкі унїверзитети. В тій справі найгірш упослїджені Русини, яких трактує ся по мачошому також на поли середного шкільництва. Погроза бар. Ґавча, що розвяже парлямент не страшна, бо за сим парляментом не заплаче хиба нїхто. Вкінци ще раз підніс домаганє основаня руского унїверзитету у Львові. По промові пос. Кльофача, який остро атакував правительство і берненьску полїцию, засїданє замкнено. Пос. Кльофач говорив між иньшим: „Нїмцї говорять все, що не нїмецкі народности стоять культурно низше. Але вчера бачили ми в Бернї, що то є культура? Невже й інтелїґенция складає ся у нїмецкім таборі із варварства?“...

Вівторкове засїданє парляменту вийшло через берненьскі бійки — доволї бурливими. По відчитаню інтерпеляций а між ними ческих і нїмецких послів в справі подій в Бернї, та по відповідях мінїстра краєвої оборони на кілька давнїйших інтерпеляций, палата мала приступити до дневного порядку, але зараз на початку промови першого бесїдника пос. Морзея, ческі радикальні посли підбігли серед великого крику до мінїстерскої лави, помагаючи ся замкненя засїданя, бо як довідали ся, в Бернї прийшло до нових заворушень, при чім застрілено одного Чеха. О 12. год. президент перериває засїданє, а по годинній перерві отвирає єго заявою, що на нинїшнім засїданю займе голос мінїстер внутрішних справ в справі берненьских подій. Се успокоїло палату на стілько, що пос. Морзей міг докінчити свою промову. Відтак заняв слово мінїстер внутрішних справ ґр. Білянд-Райт. Заявив на вступі, що телефонїчно одержав відомість від намісника з Берна, що там через цїлий день нїхто нї разу не стрілив, а тим меньше нїхто не впав трупом. Тілько один студент мав грозити револьвером. Мінїстер упокоїв палату, що хотяй не знає близших обставин сеї дрібної події, то всеж таки не занехає розслїдити єї докладно і здати справу палатї. (Оплески і протести Чехів). Пос. Хоц атакує намісника Моравії ґр. Зієротина за єго ґерманїзацийні змаганя. Посол д'Ельверт закидає Чехам, що в Бернї спровокували Нїмцїв. Критикує проґраму правительства. Нїмцї справдї можуть непокоїтись заповідию унормованя язикової квестиї і приреченєм правительства що до ческого унїверзитету і удержавленя зелїзниць, якому противлять ся національні і економічні інтереси Нїмцїв. Посол Странски полємізував з д'Ельвертом, твердячи, що Нїмцї не в силї доказати, що Берно є нїмецким містом. Нїмецка лївиця виходить з салї підчас єго бесїди, а Чехи кричать за ними: Виходїть, бо не хочете слухати правди! Странски доказує, що не Чехи провокували і наводить, що більше ческих домів потерпіло, чим нїмецких. Полємізував з проґрамовою промовою бар. Ґавча, виказуючи, що система давного правительства живе дальше, мимо сего, що Чехи, занехавши обструкциї, висьвідчили велику прислугу державі династиї супротив заколоту на Угорщинї. Правительство підпирає тілько аристократию, принимаючи на практикантів адмінїстрацийної служби тілько вихованцїв Терезиянцїв. Се противить ся основним законам. Доторкнувши угорского пересиленя бесїдник підносить доконечність заведеня загального права голосованя і взиває бар. Ґавча, щоби зараз таки розвязав палату, а сповнить сим патріотичний вчинок. (Оплески Чехів). Мінїстер внутрішних справ ґр. Білянд-Райт полємізує з виводами д'Ельверта, вказуючи на се, що власти безпечности в Бернї сповнили свій обовязок, о скілько було можливости. Странскому відповідає, що правительство при іменованю урядників кермує ся загальним добром. На сїм перервано наради. По кількох запитах в формальних квестиях засїданє замкнено.

Полїтичний перегляд.

Ческо-нїмецкі бійки в Бернї. Найстрашнїйшим є чоловік у своїм шалї. Такий шовінїстичний шал захопив чимало пануючих наций, які, горлаючи про своє культурне післанництво, радіб доптати ногами права иньших народів, радіб за всяку цїну не допустити поневолених народів до користаня із здобутків культури. У тій дикій борбі із цивілїзациєю не страхають ся пануючі нациї взивати навіть чистої фізичної сили-перемоги. Поляки станули окунем проти руского унїверзитету у Львові, а Нїмцї зруйнували італїйский правничий факультет у Інсбруку; тепер знов обхопив їх furor teutonicus в борбі проти ческого унїверситету в Бернї, яка вже досї потягнула за собою кроваві жертви. В недїлю відбули ся два віча в Бернї: нїмецке і ческе. Ческих гостий, прибувших в суботу зелїзницею з провінциї кількома поїздами, повитав на двірци пос. бар. Пражак, нїмецких гостий пос. д'Ельверт. Вечером в суботу Чехи устроїли манїфестацию перед „Народним Домом“, де відбували ся товариські сходини на честь прибувших. Міска полїция почала розганяти демонстрантів, при чім прийшло до бійки межи товпою а полїциянтами. Богато ранено, між иньшими урядника міскої і кількох полїциянтів. Товпа вибила відтак вікна в нїмецкій ґімназиї і семінариї, в кількох трамваєвих возах і розбила кілька лїхтарень. О год. пів до 12 пос. Пражак в товаристві пос. Сїленього і кількох визначених Чехів пішов до намісника, ґр. Зієротіна, щоби запротестувати проти брутального поведеня міскої полїциї. Намісник прирік зараз удїлити телеґрафічно відповідних вказівок, однак просив, щоби візвано Чехів до занеханя всяких демонстраций. Пос. Пражак оголосив ческій публицї, згромадженій перед будинком, відповідь намісника і візвав розійти ся, що і вчинено. Рівночасно з тими подіями Нїмцї собіж устроїли похід зі смолоскипажи до Народного Дому при участи кількох тисячів осіб. Підчас походу як і після него приходило кілька разів до бійок з Чехами. В богато ческих школах вибито вікна. Поменші бійки тревали через цїлу ніч. В недїлю відбуло ся в домі ческої „Бесїди“ віче, на якім провід держав пос. Пражак, а промовляли: пос. Кльофач іменем ческих народних социялїстів, пос. Барвіньский іменем Русинів, а пос. Жітнік іменем Хорватів і Сербів. Бесїдники протестували против сего, щоби до основаня ческого унїверситету вимагано апробати Нїмцїв, а ческі бесїдники заявляли ся против дальшої нїмецко-ческої, угодової акциї на Моравах. Рівночасно з бальконa промовляло до публики кілька послів, між иншими др. Странски. Ухвалено резолюцию в справі унїверситету і вислано телеґраму до президента мінїстрів в справі бестияльского поведеня полїциї. Тої самої днини перед полуднем в нїмецкім домі відбуло рівнож віче, на якім взяло удїл коло 100 нїмецких послів ріжних сторонництв. Перед домом зібрала ся кількатисячна публика. Одноголосно ухвалено резолюцию против основаня ческого унїверситету в Бернї, в якій візвано нїмецких послів в парляментї до як найострійших средств в цїли перешкодженя сему. Відчитано також кілька писем з заявами приступленя до акциї, як від д-ра Люґера ім. антисемітів, ґр. Швеґля ім. дїдичів і Катрайнера ім. нїмецкого центра. Промовляли посли в салї і з бальконa до публики. Трамваєвий рух був здержаний через цїлий день, а вечером прийшло знов до ексцесів, в яких арештовано 26 демонстрантів за вибиванє вікон, і зранено 3 полїциянтів. Війско кружило по улицях до год. 11 в ночи, після чого вицофано кавалерию, а піхоту в половинї. При тих демонстрациях інтервенювало ратункове Тов. 124. Арештовано загалом 61 осіб. Проф. Вернер на другім поверсї нїмецкої технїки влучений каменем стратив око. В понедїлок демонстрациї поновили ся вибиванєм шиб в ческих кавярнях і одній нїм. школї. Перед ческою Беседою зібрав ся також гурток ческої молодїжи, заховуючись зовсїм супокійно. Та в Бернї мійскі власти находять ся в руках нїмецких, оттимто й не диво, що на Чехів вислано компанїю війска. Жовнїри на приказ кадета Шпрінґера кинули ся з баґнетами на Чехів, при чім закололи робітника Фр. Павлїка на смерть, а богато осіб ранили. Кров розярила уми ще гірше. Чехи ладять ся до похоронів Павлїка, які мають бути манїфестациєю народа. У вівторок стали збиратись по берненьских улицях що раз більші товпи ческі й нїмецкі, обкидаючи себе лайками і камінєм, при чім не обійшло ся без руйнованя склепів і льокалїв. На „Великій площи“ товпа зростала до щораз більших розмірів і обкидувала себе камінєм. Лад завели доперва 4 компанїї піхоти і два швадрони кінницї. Війско і жандарми знов стріляли, при чім зранено тяжко одну особу, а кілька легко, не меньше осіб поколено баґнетами....

Вибори до Государственної Думи, се акция яка тепер найбільше інтересує росийску суспільність. Вже тепер побоюють ся, що власти будуть з усїх сил давити всякі опозицийні елементи. Передвиборчі віча остануть лише на папері, бо на дїлї буде їх розганяти полїция. Вибори буде вести мін. внутр. справ Булиґін, а висшою інстанциєю для всїх спірних квестий буде перший департамент Сенату... Щоби зрозуміти, якою карикатурою парляменту буде Государственна Дума, яка має тільки право дорадчого голосу, може бути розігнана і т. д., гляньмо ще на числа управнених до голосованя, обмежені до крайности маєтковим цензом: В Петербурзї на 1,500.000 мешканцїв, є управнених до вибору 9.000 (при загальнім голосованю було б їх 350.000), в Москві на мілїон шешканцїв є 11—12 тисяч управнених до голосованя, а при заг. гол. булоб їх 250.000, в Одесї на 500 тис. населеня є 7.000 виборцїв, в Вільнї на 175 тис. населеня 2 тисячі виборцїв, але машину виборчу так хитро уладжено, що прим. Курск, який має ледви 50 тисяч населеня, має тілько виборцїв, що Одеса із 500.000 а то для оборони інтересів корінної Росиї проти „окраїн“. Не меньше цїкаві числа дають відносини в Сибірі. В тобольскій ґубернїї є виборцїв 64, із того 50 селян на загальне число 1,284.000 селян, в томскій є виборцїв 90 із того 74 із мужиків на 1,635.806 селян, в іркутскій є виборцїв 16 із того 11 селяньских на 308.620 селян і так in dulce infinitum.

ВОЛОХИ у СЕБЕ в ДОМА.

Недавно подали часописи сензацийну вість, що румуньске правительство наказало давному редакторови правительственної часописи „Tzara“, Таке Схебі, до 24 годин покинути границї держави. Одержавши той розказ, Схебе вистрілом з револьвера відобрав собі житє. Сама по собі справа не дуже так незвичайна та замітні подробицї, які з сеї нагоди подає L'Européen. Причиною видаленя Таке Схеба була ворожнеча, з якою відносив ся до него Папаміхальополь, посол і директор мінїстерияльної часописи „Tzara“. Таке Схебе, з походженя македоньский Волох, приїхав перед кількома роками до Румунїї, поступив як співробітник до консервативних часописий і найшов там приятеля і покровителя в особі Папаміхальополя. Незабаром однак вони розійшли ся, а Таке Схебе, знаючи прикрі тайни з житя і дїяльности Папаміхальополя, став для него небезпечним. Схебе мав іменно нещастє, як пише кореспондент С. Пб. Ведом., піймати Папаміхальополю на содомскім грісї. В льокали редакциї консервативного орґану „Tzara“ відогравались сатурналїї гідні старинної Содоми, а орґанїзатором їх був згаданий консервативний посол і „улюблений“ полї-

---

снїгу. Вони закутані, безформні, мовчазні були подібні до себе і до мене і менї здавало ся, що десятки людий ходить там і назад, як і я ждуть, дрожать і мовчать як і я іду — мають про щось своє загадочне і сумне.

Я ожидав її, а вона не приходила. Не знаю, чому я не кричав і не плакав з болю; не знаю, чому я сьміяв ся, і стискав пальцї так, буцїм то вони кігтї, а я держу в них то маленьке і отрутне, що мов змійка шипить: брехня! Вона звивала ся в моїх руках, кусала моє серце і від її їди крутила ся моя голова. Все було брехнею. Щезла границя меже будучим і теперішним, меже теперішним і минувшим. Щезла границя межи тим часом, коли я ще не жив, а тим, коли я став жити і я думав, що все жив — або, що не жив нїколи. І все, коли я не жив і коли я став жити, вона царила надімною і менї дивно було думати, що в неї є імя і тїло, та що в її істнованню є початок і конець. У неї не було імени і вона була все тою, що бреше, тою, що зневолює ждати, а нїколи не приходить. І не знаю, чому я сьміяв си, чому гострі голки вбивали ся в моє серце і прямо в моє ухо сьміяв ся хтось запертий: хо-хо-хо.

Коли я відтворив очи, то бачив осьвічені вікна високого дому і вони тихо говорили менї своєю синою і червоною мовою:

— Вона звела тебе; в сю хвилю, коли ти одиноко блукаєш, ждеш і терпиш — вона вся гарна, вся блескуча, вся брехлива находить ся тут і слухає те, що шепоче їй високий, гарний мущина, що зневажає тебе. Як би ти так вдер ся там і вбив її, — ти зробив би чудове дїло, бо вбив би брехню.

Я кріпше стиснув руку, в якій був ніж і, сьміючись, відповідав:

— Так, я вбю її.

Та сумно глядїли на мене вікна і сумно продовжали:

— Но ти нїколи не вбєш її. Нїколи, тому що оруже в твоїй руцї також сама брехня, як і її поцїлуї.

Давно вже щезли нїмі тїни ожидаючих і в холоднім просторі лишив ся один я та дрожачі від морозу і розпуки самітні язики огня. Недалеко на церковній дзвіници стали бити години. Їх сумний, металїчний звук дрожав і плакав, коли летїв в простір та губив ся в масї безумно кружляючих снїжинок. Я почав числити удари і розсьміяв ся: годин вибило пятнайцять. Дзвіниця була стара, а годинник теж. Він хотяй вірно показував години, то удари видзвонював без числа, часом так богато, що старий, сивий дзвонар влазив на гору і задержував руками корчево бючий молоточок. Для кого брехали сї сумні дрожачі, старезні звуки, сповиті та придушені морозяною тьмою? Такою жалкою і недоладною була ся безпотрібна брехня.

З послїдним, брехливим звуком годинника стукнули склянні двері і по ступенях зійшов хтось високий. Я бачив тільки його плечі, але пізнав, бо що йно вчера бачив їх, сї горді, зневажливі плечі. І ходу пізнав я, вона була далеко лекшою і певнїйшою, нїж вчера; так не раз відходив й я від сих дверий: так ходять люди, яких лиш що йно цїлували жіночі, брехливі уста.

(Дальше буде).

тичний діяч. Та давім ся дальше на публичну мораль в Румунії: місто покарати виновника бере его власть під свою опіку, а Схеба із сеї одної причини проганяє із Румунії!! Для характеристики тамошних відносин замітно й се, що три тижні перед сею подією печайно сплюндровано дім Таке Схеба, забрано всю его переписку і иньші папері, що від кількох тижнів Таке Схебе не діставав листів з почти, так як їх перелапувано і т. др. — все лиш для заспокоєня приватної мести впливової людини. Чим же тут ріжнить ся конституцийна Румунія від першої-ліпшої московскої ґубернії? В загалї діють ся тепер у нашої сусїдки дивні річи. Се не одинокий случай вирівнуваня особистих або полїтичних рахунків дорогою адмінїстративного виселеня. Не давно видано такий самий наказ одному семигородскому Волохови, социялїстови із-за його полїтичних переконань. „Adevĕrul“ оповідає, що всїх росийских збігцїв, які попадуть в руки властям, румуньске правительство відсилає до росийскої границї. „Вільнодумний“ пане Аврель Ончул! — може би ви звернули туда свої очи. Ваша вітчина потребує таких ґенїяльних реформаторів як ви!

Із виборчого руху.

Дня 30. вересня було учительство в Чагрі сьвідком цїкавої сцени. Як звісно день перед тим, т. е. 29. відбувались в Чагрі правибори, підчас яких голосував між иньшими місцевий учитель Т. Городиский. Запалені ончулївскою дурійкою Волохи ставили на виборця також надучителя Слушаньского.

П. Городиский очевидно віддав свій голос на пятьох виборцїв Русинів, поминаючи цїлковито пана „директора“. І стрінула его „заслужена“ кара зі сторони сего послїдного. Саме перед осьмою, коли дїти сходились до школи, накинув ся розшалїлий румунїзатор на п. Городиского з нечуваною лайкою, як він міг его так компромітувати на очах цїлого села і віддати голос на кого иньшого, як на свого „шефа“. „Sie haben die ganze Lehrerschaft kompromitiert!“ кричав з піною на ротї ончулївский наганяч. „Sie haben sich ganz blamiert! Pfui! Schämen sie sich!“ Сьвідки сеї сцени з обридженем дивились на чоловіка, котрий запоморочений шовінїзмом, забув, де кінчать ся его права яко надучителя. Перестрашені криком дїти вибігли з кляси, щоб бачити нову ончулївску педаґоґію.

Що п. Слушаньского поступок п. Городиского так розлютив, се нас анї раз не дивує, бо пан „директор“ чогось дуже не любить Русинів, не злюбив також „Січи“, нї сего нового духа, котрий нараз повіяв. Бо і що ті Русини видумують, от сидїли би тихо, а то повигадували якісь „Читальнї“, „Січи“, а все, щоб лиш більше іритувати пана Слушаньского. Пан директор хотїв би, щоби всї були Волохами, меньше з тим чи по волоски уміють говорити чи нї, щоби тільки казали, що вони Волохи і поклонили ся берненьскому Месиї і его апостолови п. Слушаньскому.

Ми вже й задовго занялись шановним чагірским педаґоґом, який радби наслїдувати свого учителя в тероризованю других, та посьміємо ще пана Slusansch-ого поспитати о одну річ: Яким правом увільнили Ви від науки на час правиборів учителя Дабуку? Чи не було вже кому иньшому числити голосів підчас правиборів, тодї коли рускі сили сповняли в школї свої учительскі обовязки?! Ждемо на відповідь...

*

Передвиборча недуга епідемічна. Так як Лупій захорував і совітник, Бежан і не ходить вже від двох недїль до консисториї. Мимо того що сили товче ся він по руских селах, щоби переловлювати руских виборцїв на бік Ончула. Що єму до того, що в консисториї лежать акти цїлими роками неполагоджені, добре що він бере грубі гроші і нїхто его неробства не контролює. Православіє і церква то лиш марниці, які є тільки на те, аби ними при виборах аґітувати, романїя є що є! Малик — унїят, Ончул — православний! кричать і московскі ефіяльти, а то Ончулове православіє таке потрібне, як пяте колесо у возї і він задля него саме так трудить ся, як ось хорий Бежан! Не даром же за „православним“ Ончулом побиває ся аж львівский католицкий арцибіскуп між своїми буковиньскими вірними! Та не лиш Бежан хорий, занедужав і Рента і виїхав із Буковини, попало в недугу шовінїстичного шалу і все волоске попівство, а найпаче безсоромні кацапскі попи-Евіяльти, що збратались із наймерзкійшими виборчими ґієнами в борбі проти руского кандидата. Попи просто заприсягають зараз по виборі мужиків, щоб голосували на Ончула! Іменем Христа ведуть попівскі деправатори темний народ до юдиної зради! Оттак гуляє вороже народови попівство, за се й прийде для него належна відплата. Найде ся лїк і то острий і на ту хоробу попівску!

*

„Царославна“ пустила в сьвіт в числї (від початку еї істнованя) 353 під надписию „Избирательное движеніе“ казку, що „народная русская партія созывала нѣсколько избирательныхъ собраній, какъ въ Задубровкѣ“ и др. і хвалить ся, що на тих „собраніях“ участовали тисячї народу!“ Гляньмо-ж, як виглядало прм. кацапске собраніе в Задубрівцї. Людий скликав наперед наш попик, славутний Дробот і то в церкві, заманюючи мужиків всїми можливими способами на те „собраніе“. Около третої години з'їхали ся до сьвященника „приятелї народу“, як шубранецкий пропінатор Зельман Штернберґ з своїм писарчуком Ушером, пропінатор з Шерівцїв, даскали з Ширівцїв Кейван і з Садаґури Альбота і оба задубрівскі Єремійчук і Хомащук а також бувший окоман Полячок Ваневич. Ба, із людий нема нїкого, тож взяли ся приїзжі до роботи. Окоман Ваневич зібрав під свою коменду Жидів а даскал Єремійчук даскалїв і гайда по селї збирати людий на „собраніе“. Але й се нїчо не помагало і не прийшла й душа, хоч Ваневич мало не запалив ся. Нараз з'явились попи Дробот і Кисилевский а між ними редактор Козаркевич в окруженю пропінаторів і даскалів і то не деинде як в старій коршмі. Вже й вечеріє, а не мож зачинати собранія, бо мужиків нема й на лїк. Тодї станули даскали і Ваневич на дверях і тягнули мужиків, котрі вертаючи з торгу з Садигори в село, ще не знали о що розходить ся. Ось назбирало ся на сю комедию всего 20 люда, вчисляючи вже й шубранецких хрунїв і всяких підростків. І от перед сими 20 людьми розпочалось „величаве“ собраніе. Що воно виросло у редактора „Царославної“ на тисячне, се треба хиба приписати традицийній брехливости і алькоголїзмови, який є найгіршим лихом, як се мовить у кождім ч. „Царославної“ Іоанн Кронштадскій. Відси то й лють кацапска на місцевого надучителя і клевети на него, які збуваємо згірдливим мовчанем.... Дрожиж Україно перед кацапскою силою!

Задубрівский.

Надзвичайні головні збори філії тов. „Руска Школа“ в Путилові.

(*Допись.*)

Дня 1. жовтня с. р. відбули ся надзвичайні головні збори філії товариства „Руска Школа“ в Путилові.

Наради отворив о 1-ій годинї по пол. голова п. Н. Глїбка, витаючи членів і гостий та завзиваючи до короткої виміни гадок, щоби по змозї не тратити часу. По сїм відкинено більшостию голосів внесене п. Дашкевича на розведене дебати над промовою голови.

До першої точки дневного порядку забрав слово п. Глїбка і виводив в старанно зладженім рефератї ріжнородне поступоване управителїв шкіл народних при веденю виказів і дат статистичних в лонї шкільництва. По оживленій дискусиї, в котрій забирали слово пп.: Брага, Дашкевич, Брандель, Ігнатюк, Роговский і Мандрик припоручено п. Н. Глїбцї на внесене Дашкевича виробити реферат з дотичними внесками і звернути ся до ц. к. ради шкільної повітової о осуд і одобрене.

До II. точки дневного порядку удїляє голова слова п. М. Дашкевичеви. У довшій, із запалом виголошеній промові заохочує бесїдник до заснованя комітету ради здвигненя памятника буковиньскому сьпівцеви Юрієви Федьковичу. Підчас промови ініциятора сего історичного факту панувала між присутними сьвяточно настроєна тишина. З кінцем бесїди залунали оплески і по промові до сеї точки п. Роговского вибрано слїдуючий комітет: голова: панї Федоровичева, заст. голови: п. Николай Глїбка, писар: п. Мільтияд Брага, касиер: п. Михайло Дашкевич, контр.: Федьо Ігнатюк. На фонд для здвигненя памятника зложено на руки п. М. Дашкевича 39 К. 50 с. Імена жертвуючих має ся окремо виказувати в „Буковинї“ кождого місяця. Відозви в сїй цїли має виготовити видїл до всеї Руси-України.

До III. точки дневного порядку забирає слово п. М. Дашкевич, закидує товариству „летарґічний сон“ і ставить внесене, щоб заложити кружок драматичний, науковий і музичний. Голова опрокидує закид немов би товариство спало, почім вибрано до сего кружка ц. к. судию Атаназия Федоровича директором, п. М. Дашкевича управителем хору, п. Мандрика управителем драмат. вистав а п. Роговского управителем теки наукової. П. Роговский заявляє, що визичає свою бібліотеку — около 300 томів — товариству, що присутні приняли з подякою до відомости.

IV. точка дневного порядку містила в собі вибір делеґата до „Рускої ради національної“ в Чернівцях. Голова п. Глїбка поставив внесене, аби товариство вислало до названої ради п. М. Дашкевича, котрий заявляє, що прийме вибір, коли товариство виасиґнує на видатки подорожи 10 К. і мотивує се жадане тим, що дорога тревае три дни а видатків не може бути меньше як 50 К. і більшість участників зовсїм на те годить ся. Однак голова заявляє, що „нїт пособія“ на сю цїль і заявляє за згодою зборів сам стати „безплатним“ делеґатом, по чім збори іменували п. Глїбку своїм делеґатом до „Рускої Ради національної“ в Чернівцях.

V. В справі винаймленя льокалю для товариства ухвалено по довшій дискусиї поки що відбувати свої наради, проби музичні і драматичні у школї народній у Путилові.

VI. Ухвалено припоручити п. Глїбкови виготовлене мемориялу до міродатних кругів о місцевий додаток дорожняний в квотї 500 К.

VII. Вибрано М. Дашкевича редактором до видань лїтературних і наукових товариства.

По сїм дякує голова учасникам за живу і серіозну участь в нарадах, підносить многолїтствіє на цїсаря і інтонує гимн цїсарский, по чім відсьпівано ще із особливим запалом „Ще не вмерла“ і „Не пора“.

Наради були важні і поважні а тим більше жалїсне пращане пізною ночию, при чім не щадив голова „йому питомих гарних слів“ для поодиноких каменярів працї над тьмою духа. Побажати би лиш здїйсненя намріяних надїй. Але чи стане досить енерґії, полишивши всякі — на жаль — особисті межиусобиці? Вина спаде лиш на совість непримиримих.

Сир. Б.

НОВИНКИ.

Чернівцї, 5. жовтня 1905.

Цїсарскі іменини обходжено сего року в Чвернівцях, як звичайно, сьвяточно торжественними богослуженями по домах Божих всїх обрядів і віроісповідань.

Академічний дім. Вчера отворено сьвяточно при удїлї краевого президента і начальників чернов. властий другу, нововибудовану частину черновецкого акад. дому (Universitätsstudentenheim), яку вибудовано за великодушною жертволюбивістю д. Марка Фішера. Тепер остає на дневнім порядку ще тільки уладжене студентскої menza academica, якої в Чернівцях нема й досї.

Спростоване ґрунтових книг. В Галичинї і на Буковинї лучають ся головно в спадковій формі, дуже численні случаї подїлу ґрунту, де ходить о так малі простори, що ґрунт виносить ледви кілька квадратових метрів і представляє вартість 2 до 5 корон. Такий подїл ґрунтів викликує не лише велику економічну небезпечність, але також утрудняє удержане в порядку ґрунтових книг. В многих місцевостях панують в ґрунтових книгах такі замотані відносини, що правительство було приневолене зладити проект закона в справі спростованя ґрунтових книг в Галичинї і на Буковинї. Позаяк, заки така трудна праця розпічне ся, мусять бути переведені всякі средства осторожности, щоби мати запоруку належитого упорядкованя ґрунтових книг, то мінїстерство рільництва звернуло ся до краевих видїлів Галичини і Буковини, щоби в законодатній дорозї обмежити пануючий в тих краях ненормальний подїл ґрунтових вланосстий. Не ходить тут о обмежене прав посїданя ґрунтів, але ті зарядженя мають лише не допустити до безплянового роздроблюваня ествуючого нинї подїлу ґрунтів. Рівночасно краеві видїли мають звернути увагу на важність заведеня спадкових постанов і прав власности в дусї правительственних предложень, внесених свого часу в кількох краевих соймах.

Оповістки, іменованя і т. п.

Особисті вісти. Директор краевого шпиталю прав. совітник др. Володимир Филипович виїхав на двонедїльний побут до Відня. — Сов. двору Ульман виїхав в службових справах до Відня, а відти поїде на полудне.

Із кругів учительских. Краевий президент іменував провізоричну підучительку Модесту Скалат в Чернівцях і Сидору Ільницку в Садигорі учительками при гр. прав. дївочій школї в Чернівцях.

Віче австрийских будівельних технїків без ріжницї народностий скликує на жовтень тов. „Deutscher Verband der Bautechniker Oesterreichs“, щоб заняти відповідне становище супроти рішень недавного віча будівничих у Відни. Хто хоче брати в вічу удїл, зволить подати свій адрес секретариятови згаданого товариства (Відень VII/2, Zollergasse 31, а одержить безпроволочно запрошене.

Із Школи Музичної ім. Миколи Лисенка. Наука теориї музики починає ся дня 16 жовтня і буде відбувати ся на разї що понедїлка і пятницї від год. 6—7 вечером, доки не вирівнає ся опущених годин. Потім лише що понедїлка. — Вписувати ся до школи все ще можна. Нововписуючі ся мають крім припадаючої звичайної місячної оплати зложити ще 4 корони вписового. Вписи приймає управителька що дня межи 3—6 по полудни або Модест Левицкий від год. 6—8 вечером в Народнім Домі.

Заряд школи.

Із штуки і лїтератури.

Новий мійскій театер в Чернівцях отворено у вівторок. Рано відбуло ся скромне торжество вложеня послїдного каменя, підчас якого промовляли чернов. бурм. др. Райс, краевий президент, др. О. Бляйлебен і надсов. будів. Фельмер від фірми „Фельмер і Гельмер“, яка отсе відбудовала вже 48 театр! Черновецкий театер вибудовано на тзв. військових ґрунтах коштом 660 тис. корон (не числячи декораций) із місцем на 863 осіб. У своїй промові сов. Фельмер кількома наворотами акцентував „нїмецкість“ театру, дарма що тутешнї нїмцї віднеслись до него доволї холодно. П. Фельмер перед своєю промовою мабуть не завдав собі труду познакомитись із етноґрафічними відносинами на Буковинї, а з окрема в Чернівцях. По прочитаню основної грамоти, замуровано еї. Сьвято покінчилось традицийним битем молотком по послїднім камени, яке замкнув відповідною промовою дир. Ранценгофер. Вечером відбулось торжественне представлене, яке розпочав твір Бетовена „Посьвята дому“, принагідний твір дра Норста „Der Musen Einzug“, закінчений живим образом, у якім брали удїл усї ґрупи народів Буковини, а між ними і руска із членів „Бук. Бояна“. Відтак відограли артисти комедию Шлентера „Maria Theresia“, яка сама по собі марненька і завдячує свою виставу в Чернівцях тільки одній назві.

Склад товарів Б. Бальтінестра молодшого

Чернівці, улиця Головна-Енценберґа ч. 3.

Поручає на сезон осінний ріжні артикули в найбільшім виборі.

Капелюхи. Для панів, хлопців і дітий фарбах. — Самостійна продаж з ц. к. над- Pichler & Söhne, Graz. — Великий вибір них иньких фабрикатів. — Цилїн- з фільцу Loden-у, чорні і в ріжних модних вірної фабрики I. Heinz. Іта Відень і Josef капелюхів з фабрики P. & C. Habig і ріждри і кляки в найновійших фасонах.

Товари обувні. Склад Іоудиярскої фабрики Ф. Л. Поппера. — Самостійна продаж черевиків живрових з найславнїйшої фабрики Антона Чапека. Великий вибір обуви Chevreaux Boksealf, Glacé, лякерів чорних і в иньших красках, для пань, панів, дївчат хлопців і дітий. Lavn tennis черевики, чоботи і пів-черевики. Склад слазник амер. черевиків з Hathaway, Soule & Harington Boston.

Краватки. Найбільший вибір тукраєвих і заграничних фабрикатів. Кождого місяця новости Dersins і найлїпші „Genres“.

Мужеске біле. Найлїпшої якости і в модних барвах, анґлїйскі зефіри, піки полотняне і з шіфону. Ковнярики і маншети найновійшою фасону, хусточки до носа.

Рукавички. Наймоднїйші з тукраєвих як і заграничних шовків, фулярові, рукавички нитяні і з найлїпшої ирхи.

Шапки. Для пань, дївчат, дітий ріжного рода в модних красках.

Біле. Для панів, пань і дітий в найновійших красках. Сорочки сїткові калїсони системи Д-ра Лямана Єґера і всякі по ібні товари.

Конфекция діточа наймоднїйшого рода.

Артикули до подорожи. Валїзи, куфри до подорожи, торби ручні з замочками або без них; нецезарія, міхи, пледи порохівники, ремені, парасолї, етуї, мішки на біле, коші на начене найновійші портмонетки для пань і панів, коци до подорожи і повозів і т. д.

Артикули шпортові. Lavn tennis, склад ракет і куль Сляценґера з Льондону, Тонеда з Відня. Всїлякі прибори і уніформи до тої гри. — Біле для туристів.

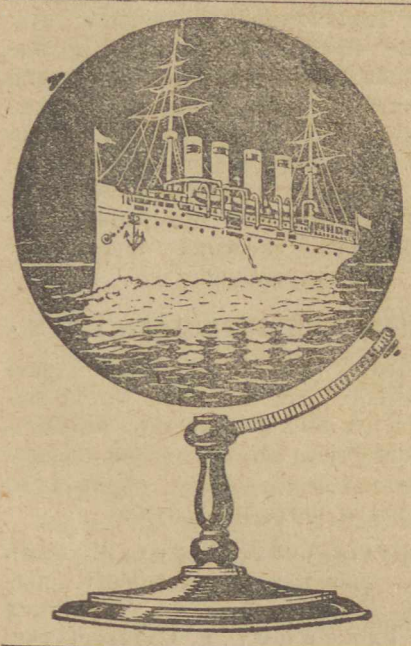

Ц. к. Високим правительством концесіоноване

Міжнародне бюро для подорожи „Globus“

в Чернівцях (Буковина)

ул. Ратушева ч. 14. (Matildenhof)

продає желїзничі і корабельні карти їзди до всїх місцевостий в Европі, Азиї, **Америцї, Канадї,** Африцї, Австралїї і пр. і пр.

Всяких вияснень в справі їзди де-не-будь удїляє ся **даром.**

70 (8—15) н.

Г. ФАЙЛЄС

усувач нагнїток

Чернівцї,

ул. Руска ч. 8.

8 (—)

КАНЦЕЛЯРИЯ

друкарнї товариства „Рускої Ради“

отворена

в неділю і сьвята від 1/2 11 до 1/2 1 год. попол.

Друкарня

„Рускої Ради“ в Чернівцях

має на складі

Книги і друки для Кас райфайзеньских.

Одна Каса дістає отсї книги: Головну, касову, щадничу, лїквідацийну, членьску, пайову, скриптів, дві книги юкстів, протокол, 100 арк. записів довжних, 100 арк. заявлень, 100 книжочок членьских, 100 щадничих і 4 таблички процентові.

Всї книги вже остемпльовані ц. к. урядом податковим коштують 100 Кор. з пересилькою почтовою 101 Кор.

Друкарня тов. „Рускої Ради“

поручає отсї книжки:

Виданя тов. „Руска Бесїда“:

	К. с.
* * * „Явдоха“ словіньска казка	—·24
Ів. Синюк. „Образки з природи“	—·20
О. П. „Хлопцї садівники“	—·40
Омелян Попович „Розмови“	—·40
Корниль Н. Устиянович „Три цїкаві загадки“	—·40
В. Уміньский-Ф. Королевський „Як повстала земля і який буде єї конець.“	—.30
Проф. О. Єремівчук „Іван Сучавский“	—·40
Ів. Бажаньский. „Пропасть“	—·20
Гарьшин. „Малярі“	—·20
* * * Толстой „Два старцї“	—.14

Виданя тов. Руска „Школа“.

Барановский Мечислав. „Педаґоґіка“	2.—
Ом. Попович. „Методика“ I. часть	1,—
Гаврищук „Методика“ II часть	.60
Омелян Попович „Як бідні збогатїли“	—1.20
„ „ „10 казок для дїточок“	—.20
„ „ „Збірка законів“	.1—
Ів. Сянюк. „Образки з житя“	—.20
Ом. Попович „Пів сотнї повісток“	—.40
„ „ „ „ „	—.50
„ „ „ „ „	—.60
Шпойнаровский Серґій. „Руска Читанка“ для II. кляси ґімн.	2.80
Др. Стеф. Смаль-Стоцкий. „Громада“	—·20
„ „Порадник“ як закладати каси	—·40
„ „Буковиньска Русь“	2·40
Ю. О. Федькович. „Пісні жовнярскі“	—·20
Франко Іван. „Русько-українська лїтература“	—.20
Пігуляк Єротей. „Верховиньскі зразки“	2.—
О. Шпитко. „Листи з пекла“	—.30
Яр. Юлев. Семинарскі спомини	—·50

	К. с.
Євг. Жуковский: „Учебник рільництва“	4·—
Іван Франко: „Що таке поступ?“	1·20
Франчук: „Оферма“	—·20
Г. Воробкевич „Поезиї“ опр.	1·—
„ „ „ брошур.	—·60
Марченко: „Власна хата“	—·20
Яричевський: „Серце мовить“	—·60
Сильв. Яричевський: „На филях житя“	—·40
Серґій Шпойнаровский „Ausgewählte Scheweczenkos-Gedichte	—.50
Ярослав Весоловський: „Стефан Баторий а Русини	—.10

При замовленях книжок упрашає ся присилати на порто.

Найлучше і вже випробоване средство на ревматизм єсть

NERVOL

аптика др. Ю. Француза

в Тернополи.

Се є знамените усмиряюче средство до натираня против всяких ревматичних болїв, простудженя, ломаня костий, плечий гістця і нервових недуг. Прошу уважати на напись „Nervol“ і не принимати нїяких „Нервотонів“.

Цїна флякона 80 сот. 10 фляконів (фляшощок) 8 кор. з оплатою і опакованем.

(—)

Друкарня „Рускої Ради“ виконує всїлякі роботи скоро і дешево.

Передплачуйте і розповсюджуйте **„Буковину“** Річна передпл. враз із „Рускою Радою“ 20 Кор.

Друкарня „Рускої Ради“

має на складі

КНИГИ ДЛЯ КОНСУМЦИЙНИХ ТОВАРИСТВ

(„Взаїмна Вигода“)

Всї книги до веденя товариства, коштують враз з стемплями 50 кор. з пересилкою 51 кор.

AUSTRO-AMERICANA.

Австрийске сполучене акцийне корабельно-перевозове тов. в Трієстї.

Правдивий пасажирский оборот до Америки через Трієст-Ню-Йорк.

Ґенеральна АҐЕНЦИЯ для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ:

Ґольдлюст і Спілка

Чернівцї, ул. Палати краєвої 6.

Для провінций принимає ся аґентів.

58 (3—6) н.

Видає товариство **„Руска Рада“** в Чернівцях. За редакцию відповідає: Іван Захарко.

З друкарнї товариства „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Захарка.

KUL